

Madeleine Vaes

Gods lieveling

„Ogenblikkelijk begreep ik toen dat ik niet langer een altaar, priester of misoffer nodig had, maar Jezus en Jezus alleen!“

Heusden, herfst 2020

Beste lezer,

De meeste mensen noemen mij Madeleine. Anderen zeggen: Irène, omdat ik vroeger zo in het klooster werd genoemd. Maar ik noem mijzelf een zondagskind, een geluksvogel. Weet je waarom? Ik ben ‚Gods lieveling‘ geworden. Hoe dat gekomen is, kan je lezen in het beknopte getuigenis, dat hierna volgt.

Ik ben blij dat het er nu van gekomen is jullie een kijke te geven in mijn leven. Dit was al veel langer in mijn gedachten, maar het viel mij niet mee om mijn belevenissen op papier te zetten. Toen bood iemand aan mij daarbij te helpen en mijn verhaal te verwoorden. Het resultaat daarvan heb je nu in handen. Ik hoop dat het lezen ervan jullie plezier zal doen en dat het jullie ook iets te zeggen zal hebben.

Een hartelijke groet!

Madeleine

Mijn geboorte en ouderlijk gezin

Op 19 januari 1934 zag ik voor het eerst het levenslicht te Heusden, in het gehucht Berkenbos. Ik was het zesde kind in een rij van elf. Zulke grote gezinnen treffen we vandaag maar zelden aan, maar toen kwam dat nog vaak voor. Mijn ouders waren eenvoudige mensen met een kleine boerderij. Van luxe was er geen sprake; je zou zelfs kunnen zeggen dat we te lijden hadden aan een chronisch geldgebrek. Mijn moeder was een vrouw met een helder verstand en een brede interesse. Helaas kreeg zij nooit de kans om verder te studeren, zoals toen veelal her geval was, zeker voor meisjes.

Mijn kindertijd en jeugdijaren

Als kind was ik graag op de boerderij. Ik vond het al vroeg plezant om mee te helpen. Het rijden met paard en kar vond ik zalig. Toen ik ouder werd, kon ik daar zelf ook goed mee overweg. De herfst was voor ons het seizoen waarvan we het meest genoten, omdat dan de oogst werd binnengehaald. Nu nog spreekt het najaar mij vooral aan, omdat ik die fijne herinneringen nog altijd met mij meedraag.

Door het harde leven op de boerderij leerde ik goed voor mijzelf opkomen. Ik was sterk en watervlug en deinsde er niet voor terug om zelfs jongens zondig een lesje te leren. Ze konden, als het moest zijn, klappen van mij krijgen, al waren ze soms nog ouder dan ik.

Er was ook iets in ons gezin waaronder ik leed, namelijk het huwelijk van mijn ouders, dat niet bepaald harmonieus was. Blijkbaar waren ze te verschillend van aard en zaten ze elk op een andere golflengte. (Gelukkig is er later in hun relatie nog verbetering gekomen.) De spanningen die ik thuis ondervond, deden mij nadenken over mijn eigen toekomst. Ik vroeg mij af of ik

later zelf het huwelijk zou aandurven. Mijn uiteindelijke conclusie was een krachtig 'nee!'. Toen ik vijftien jaar oud was, nam ik het definitieve besluit om nooit te trouwen. Maar altijd thuisblijven leek mij ook niet aantrekkelijk. Daarom koos ik ervoor het klooster in te gaan, zodra ik daarvoor de toestemming zou krijgen van mijn ouders.

Naar het klooster

De gang naar het klooster was in mijn geval, zoals jullie begrijpen, eerder een vlucht dan een kwestie van roeping. Ongetwijfeld waren er in die tijd meisjes, die vanuit een innerlijke overtuiging intraden, maar er zullen er ook veel bij geweest zijn, die er, zoals ik, om andere redenen terechtkwamen.

Mijn ouders waren niet zo enthousiast over mijn plannen om naar het klooster te gaan, maar ze hebben er zich ook niet echt tegen verzet. (In zekere zin gold het ook wel als een eer voor de ouders, als een van hun kinderen koos voor het kloosterleven.) Wel stelden zij de voorwaarde dat ik niet zou intreden vóór mijn eenentwintigste jaar. Een maand voordat ik eenentwintig werd, lieten ze mij uiteindelijk gaan. Het was 8 december 1954. Ik trad in bij de orde van de heilige Filippus Neri in Sint-Niklaas. Dat was een hele stap.

Een nieuwe wereld

Als boerendochter hield ik van het buitenleven, maar nu zat ik plots tussen hoge kloostermuren in de stad. Ik moest zelfs letterlijk moeite doen om een stukje van de hemel te zien. Maar in zo'n klooster verwacht je dat je mogelijk iets van een

„andere hemel” zult ontdekken. Leidt zo’n bestaan je niet nader tot God? Helaas, ook van dié hemel zag ik toen maar bitter weinig.

Zo herinner ik mij dat ik eens met een oudere kloosterzuster alleen in het gebouw was. We hoorden dat er een ijskar luid bellend kwam aanrijden. Het was ondenkbaar dat wij, als zusters, op eigen initiatief daroop af zouden stappen. Het ontbrak ons ook aan de middelen om zo’n versnapering te kunnen betalen. Maar deze oudere zuster, waar ik met respect tegenop keek, zei dat ze zó een zin had in een ijsje. Toen opende zij stiekem het geldkistje van de keukenzuster, nam daar heimelijk wat geld uit en haastte zich om vervolgens voor haar en mij zo’n lekkernij te gaan halen. Ik weet nu nog hoe ik diep geschokt was. Ik kon niet begrijpen dat deze zuster, die in mijn ogen al zover gevorderd was in haar dienst aan God, zó kon handelen. De ijscrème smaakte daarom „bitterzoet”. Nee, ik kreeg geen zicht op de hemel, wel ontdekte ik hoe arglistig het hart van ieder mens is, zelfs in het klooster.

Naast de praktische taken die ons werden opgedragen, zoals bijvoorbeeld strijken, wat ik daar toen heel goed heb geleerd, moesten wij ons natuurlijk ook houden aan de strenge dagorde. Voor dag en dauw stonden wij op om ons voor het gebed naar de kapel te begeven. Dat was voor mij altijd weer een lastige opdracht. Ik ben al mijn hele leven een avondmens geweest ’s morgens vroeg ben ik nooit op mijn best. Het gebeurde dan ook herhaaldelijk dat ik te laat arriveerde voor deze gebedstijden. Dan werd ik ddor de andere zusters aangestaard als een grote zondares, die geen ernst maakte met haar plichten.

Een reden tot dankbaarheid

Al ontdekte ik dan dat het kloosterleven geen leven in het paradijs was, wel was ik dankbaar daar te mogen studeren. Mij werd de mogelijkheid geboden een opleiding voor onderwijzeres te volgen aan de, toen zogeheten „normaalschool”, die ik ook met vrucht heb afgerond. Daarna heb ik, vanuit het klooster, een aantal jaren mogen lesgeven, wat ik nu nog als een groot voorrecht beschouw. Daaraan was zeker geen denken geweest, als ik bij mijn ouders thuis was gebleven.

Rivaliteit in het klooster

In latere tijd werd mij, binnen het klooster, de taak van overste toevertrouwd. Hieraan had ikzelf nooit gedacht en er zeker niet naar gestreefd, maar het werd mij gewoonweg opgedragen. Dit was erg tegen het zere been van een andere zuster, die dit postje blijkbaar begeerde. Al snel werd dan ook duidelijk dat haar jaloezie was opgewekt en ik van toen af geheel uit haar gratie was gevallen. Na een zekere tijd opende zij een offensief. Ze besloot mij in de gaten te houden en het te melden aan de verantwoordelijke van het hoofdklooster, als zij meende een ongeregelde bij mij aan te treffen. De zotste dingen legde zij mij ten laste. Het gebeurde bijvoorbeeld dat ik soms mannelijke gasten te woord moest staan. Dan hield zij bij hoe lang zo’n contact wel niet duurde. Daarna stelde zij de vicaris op

de hoogte van mij ,ongepast gedrag'. De sfeer werd tenslotte zo drukkend, dat het kloosterleven voor mij op den duur nog weinig aantrekkelijks te bieden had. Die laatste jaren heb ik daardoor beleefd als een ware hel. Maar uiteindelijk loste de kwestie zich vanzelf op...

Uit de kooi ontsnapt

Het was inmiddels 1983. Ik was toen dus al negenentwintig jaar in het klooster. Ik kan zeggen dat ik mij daarvan zo'n tweeëntwintig jaar wel min of meer op mijn plaats heb gevoeld. Maar die laatste zeven jaren waren, zoals gezegt, soms tergend.

Ik maakte in die tijd deel uit van een klein ,bijhuis' van het hoofdklooster. Van hogerhand werd het besluit genomen dat dit huis gesloten moest worden. Dit hield in dat wij, als bewoners, dus elders moesten worden gehuisvest. Maar dat was minder eenvoudig dan gedacht; een passende oplossing vinden voor ieder van ons bleek niet mogelijk. Na overleg, heb ik zelf op zekere dag de knoop maar doorgehakt. Ik besloot het kloosterleven achter mij te laten. Het was opnieuw 8 december, dezelfde datum als die van mijn intrede, maar nu negenentwintig jaar later. Dit was wéér een hele stap, misschien wel

net als voorheen. Maar toen stapte ik in de kooi, nu eruit...

Op non-actief nu?

Ik was nu geen kloosterzuster meer. Maar al was ik dan niet meer ,als non actief', ik was daarom niet ,op non-actief'. Ik kwam in de bejaardenzorg terecht en kreeg daarin later ook een verantwoordelijke taak, waaraan ik mij graag heb gewijd. In een zeker opzicht heb ik mijn werk in die tijd als ontspannend ervaren, in vergelijking met de manier waarop ik vroeger mijn taken verrichtte. Ik hoefde mijn werk nu niet meer te doen om mij als kloosterlinge waar te maken, maar deed het nu omdat ik de mensen, die aan mijn zorgen waren toevertrouwd, eenvoudig het beste wilde geven.

Later heb ik ook mijn broer bij mij in huis mogen opnemen, omdat hij hulpbehoevend werd. (Nog later werd hij ook dement.) Wij hebben dit beiden als een mooie voorziening ervaren: ik het gezelschap aan hem en hij kreeg de verzorging die hij nodig had.

Hoe was het in die tijd met mijn geloof gesteld?

Hoewel het uittreden uit een klooster een ingrijpende gebeurtenis is, heeft dit mijn overtuiging als katholieke gelovige niet aan het wankelen gebracht. Ik bleef trouw de mis bezoeken en geloofde in God. Hoewel ik veel ontrouw bij mensen had ondervonden, die beweerden gelovig te zijn, bleef ik toch vasthouden aan de opvatting dat God zelf getrouw is en dat ook blijven zal. Ik had zelfs in die tijd een sticker op de achterraut van mijn auto geplakt met het opschrift: ,God is getrouw!'

Maar vreemd genoeg bleef die God, waar ik mijn leven lang in geloofde, tot op die tijd altijd vaag voor mij. Ik geloofde dat Hij bestond, maar ik had geen werkelijke relatie met Hem. Maar daar leed ik niet onder, toch niet bewust, want ik stond er nauwelijks bij stil of dit wel mogelijk was. Zo leefde ik dus verder, als brave katholiek en verstreken de jaren.

Er ging een nieuwe horizon voor mij open

Toen ik tweeënzeventig jaar oud was, heeft er zich iets bijzonders voorgedaan. Mijn schoonzuster, met wie ik veel contact had, vertelde mij dat er bij haar zus geregeld een Bijbelkring aan huis doorging. Zij vroeg ok ik een met haar wilde meegaan om zo'n avond bij te wonen. Mijn interesse was meteen gewekt. Ik had wel een Bijbel, maar wist er eigenlijk niet goed raad mee. Hoe moest ik die lezen? Hoe moest ik die verstaan? In het klooster werden soms grapjes gemaakt over Bijbelse figuren. Zo wordt er in de Bijbel verteld dat Paulus op zijn weg naar Damascus Jezus ontmoette, waardoor hij christen werd. Wij maakten dan een woordspeling en zeiden (in ons dialect): „Paulus was op weg naar ‚de maskes’...“

Op een avond in 2006 ging ik dan met mijn schoonzuster mee naar de Bijbelkring. Deze kring was enige tijd tevoren ontstaan rond het ziekbed van René, de schoonbroer van mijn schoonzuster. René leed aan een ernstige spierziekte, waaraan hij later ook zou overlijden. Hij was op dat moment al acht jaar bedlegerig en tot voor kort erg neerslachtig geweest, vanwege zijn toestand. Maar toen iemand hem vanuit de Bijbel over Jezus had verteld, was daarin een grote verandering gekomen. Leven met Jezus, zo werd hem gezegd, is eigenlijk pas écht leven, zonder Hem ben je in zekere zin ‚levend dood’. Toen René dit hoorde, sprak deze boodschap hem zo aan, dat hij met heel zijn hart tot een oprecht geloof in Jezus kwam. De verandering die daarop volgde in zijn leven was opmerkelijk. Foto's van voorheen lieten zien hoe somber hij was en beelden van daarna toonden een gelukkige man. Toch was er in zijn lichamelijke toestand niets gewijzigd. Nog steeds lag hij verlamd op bed. Deze ervaring bracht René en zijn vrouw ertoe te zeggen: „Dit moeten veel meer mensen te horen krijgen.“ Zo hadden zij dan hun huis opengezet voor deze avonden en daarvoor ook andere mensen uitgenodigd.

Toen ik daar die eerste avond aankwam, waren er zo'n acht tot tien mensen aanwezig. Zij zaten allen rond het bed van René. De verandering in zijn leven had blijkbaar indruk op hen gemaakt, want er kwamen allerei vragen los, die telkens vanuit de Bijbel beantwoord werden. Ook René deed daarbij soms zijn duit in het zakje, hoewel zijn spraakvermogen zo goed als geheel verdwenen was. Met behulp van een letterbord wist hij zich uit te drukken en gaf hij uiting aan zijn geloof. Ik vond het allemaal boeiend. Maar ik wilde zo graag ook zelf leren de Bijbel te lezen, op zo'n manier dat ik de zin ervan ook echt zou verstaan. Het bleek dat het ook juist de bedoeling was om de bezoekers van deze kring daartoe te brengen. Zo besloot ik om de keer nadien er opnieuw bij te zijn; het was mij wel duidelijk dat ik hier iets kon leren. Maar dat dit Bijbelles, niet heel lang daarna, mijn leven zó ingrijpend zou gaan veranderen, daar had ik op dat moment geen besef van...

Verrijkende avonden, die mij ook enigszins verontrustten

Zoals gezegd, keerde ik dus terug om meer over de Bijbel te weten te komen. Er ging voor mij een nieuwe wereld open. Mijn kennis van de Bijbel was heel beperkt. Ook in het klooster was mij daaruit weinig bijgebracht. Wat mij aansprak, was dat

de Bijbel zo praktisch toepasbaar is in het leven van elke dag, terwijl het toch een boek is uit een ver verleden. Maar ook werd de persoon van Jezus voor mij gaandeweg steeds meer een levende realiteit.

Hoewel ik genoot van deze avonden, kwam er na enige tijd een zekere onrust in mij op. Ik vroeg mij af of ik, door de nieuwe inzichten die ik kreeg, niet in conflict zou kunnen komen met mijn kerk, waarmee ik van jongs af vertrouwd was en die ik ook liefhad. Ik besloot dit punt eens ter sprake te brengen bij de man die op deze avonden het woord voerde. Ik zei hem dat ik graag naar deze kring kwam, maar dat ik mijn kerk niet kon en niet wilde loslaten. Hij verzekerde mij dat dit ook niet de opzet van deze avonden was. Het ging erom, zo zei hij, dat de mensen de Bijbel beter zouden gaan begrijpen en zij Jezus persoonlijk zouden leren kennen. Die uitleg stelde mij toen gerust.

Maar na enige tijd ontplofte er een bom...

Niet heel lang nadat ik had verteld dat ik mijn kerk niet wilde verlaten, werd er weer een Bijbelavond ingericht. Het thema was: ‚Jezus reinigt de tempel’, uit het evangelie naar Johannes. Er werd uitgelegd wat de betekenis was van de tempel in de tijd van Jezus. Dat was de plaats waar God woonde, temidden van zijn volk Israël. Daar werden lammeren en andere dieren geofferd op een altaar, tot vergeving van de zonden van het volk. Priesters traden daarbij op als bemiddelaars tussen God en mensen, omdat de mensen door hun fouten en gebreken niet rechtstreeks tot God konden komen.

Op die avond, het was 24 april 2006, werd er verteld dat al deze symboliek verwijst naar Jezus Christus, de Zoon van God. Toen Hij aan het kruis stierf, was Hij ‚het Lam van God, dat de zonde van de wereld wegnam’. Dat was een uitspraak die ik goed kende vanuit de mis, maar die ik nooit begrepen had. Bij zijn sterven riep Jezus uit: ‚Het is vollbracht!’ De prijs voor de schuld van de mensen werd toen door Hem betaald, ‚uitgeboet’. Jezus was letterlijk ‚de zondebok’. Daarom hoeft er, zo werd er verteld, nu nooit meer geofferd te worden. Een altaar is dus niet meer nodig, ook geen priesters om te bemiddelen tussen God en mensen, omdat Jezus de Middelaar is. Hij is de Weg, de Waarheid en het Leven. Wie nu oprecht in Jezus gelooft, zo werd toen gezegd, ontvangt vergeving van alles wat hij of zij ooit verkeerd heeft gedaan. De verrijzenis van Jezus, die volgde op zijn sterven, bevestigde de betrouwbaarheid van dit evangelie, van deze ‚blijde boodschap’.

Bij het horen van dit alles, ontplofte er voor mij een bom. Ik zag op dat moment werkelijk, in mijn geest, en altaar staan, dat met grote kracht uit elkaar spatte. Ogenblikkelijk begreep ik toen dat ik niet langer een altaar, priester of misoffer nodig had, maar Jezus en Jezus alleen! De ommekeer die dit inzicht voor mij teweegbracht, was ongekend; ik voelde mij nadien als ‚herboren’.

Een heel nieuw leven

Vanaf dat moment heb ik Jezus leren kennen als een levende Heer, als mijn Verlosser en beste Vriend. Ik heb toen ook heel mijn hart voor Hem geopend en de vreugde, die ik daardoor in mijn leven heb gekregen, is onbeschrijfelijk. Nu ben ik 86 jaar. Lichamelijk heb ik al heel wat van mijn krachten verloren, maar nooit heb ik mij zo gelukkig gevoeld als in deze fase van mijn leven. Eigenlijk leef ik nu pas echt. Het is waar wat eerder werd gezegd: ‚Jezus is ‚Het leven!’“ Ik bid nu niet

meer mijn brevier, maar kan vrij, vanuit mijn hart, spreken tot God. Fouten, die ik helaas nog altijd bega, hoef ik niet meer, zoals vroeger, te gaan vertellen aan een biechtvader. Daarvoor kan ik nu ook bij Jezus terecht. Voor dood, hel of vagevuur, hoef ik nu niet meer bang te zijn, want Jezus heeft mij van het oordeel bevrijd; Hij boette immers in mijn plaats. Jezus is mijn Goede Herder, die mij leidt, bijstaat, vertroost en van wie ik nog steeds heel veel leren mag. Ook in deze tijd van crisis, vanwege het coronavirus, waarvoor zoveel oudere mensen vrezen, mag ik zijn rust en vrede ervaren. Ook al heb ik, door die omstandigheden, al geruime tijd een min of meer geïsoleerd leven in mijn appartement, Hij laat mij niet in de steek. Hoe gelukkig mag ik zijn. De Bijbel, Gods woord, is mijn gids. Ja, echt waar: ik ben een ‚zondagskind‘!

Gods lieveling?

Ben ik nu ‚Gods lieveling‘? In zekere zin wel ja, maar niet in die betekenis dat ik iets op anderen zou voor hebben bij God. Door het geloof in Jezus ben ik wel zijn geliefd kind geworden. Maar God zoekt in zijn liefde evengoed naar jou. En als je, door mijn getuigenis, die zelfde vrede zou vinden, die ik bij Jezus gevonden heb, dan zal ik dat prachtig vinden. Dat is mijn hartenwens voor jou en iedereen, die dit leest! Jezus zelf nodigt je uit, want Hij zei:

„Kom naar Mij, jullie die vermoeid zijn en onder lasten gebukt gaan, dan zal Ik jullie rust geven. Mijn juk is zacht en mijn last is licht.“

Hij is de Goede Herder! Als je op zijn uitnodiging ingaat, word je net als ik, ‚Gods lieveling‘. Iets beters kan ik je toch niet toewensen? Wil je daarom eens over deze dingen nadenken? Het is méér dan de moeite waard!

Reageren kan zeker

Misschien roept mijn verhaal wel vragen bij je op, zoals voorheen ook bij mij het geval was. Dan is het zeker mogelijk om te reageren. Dat mag je doen via het adres van goede vrienden van mij:

Luc en Lieve Swennen-Lenaerts

Lijsterbesstraat 10

B-3583 Paal-Berlingen

luc.swennen45@gmail.com

Tel. (0032)(0)477/31.32.11